

GINNY MYERS SAINOVÁ

HLUBOKÁ TAJEMSTVÍ

Od autorky thrilleru

Temné a kruté lži

FRAGMENT

Hluboká tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ginny Myers Sain
Hluboká tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GINNY MYERS SAINOVÁ

HLUBOKÁ TAJEMSTVÍ

Přeložil Ondřej Duha

FRAGMENT

Mému spoluplameni Wesovi... tomu, k němuž pokaždé najdu cestu zpět.

Nuť mě dál zpívat hlasitěji, milovat odvážněji a žít poctivěji.

Tohle je za všechny ty chvíle, kdy jsme přešli svět, zatímco spal.

Panebože, víme, co jsme, ale nevíme, co z nás bude.

– **OFÉLIE**

HAMLET OD WILLIAMA SHAKESPEARA

DĚJSTVÍ I: SCÉNA 1

Té noci, kdy z oblohy padaly hvězdy, mi bylo pět. Nějak se odtrhly a pršely dolů jako déšť. Pamatuju si ten těžký, tupý zvuk, když narážely na vodní hladinu.

Plesk.

Plesk. Plesk.

Plesk.

Dívám se – čekám, až to představení zopakují –, ale dnes v noci zůstávají přišpendlené na černé klenbě nad námi. Tam, kde mají být – což je víc, než můžu říct o nás, protože my bychom měli být v chatách. Večerka byla už asi před hodinou.

Jsme ale tady na pláži.

Vzduch je prosycený solí. Svědí mě na kůži.

Pálí mě na rtech.

Dráždí mou paměť.

Myslím, že se ta dívka jmenuje Viv. Ta s paží kolem mého pasu. Bydlíme ve stejné chatě. Má palandu naproti mojí a tvoříme dokonalé protiklady. Moje vlasy jsou barvy ledu. Spíš bílé než blondáté. Splývají mi těsně pod lopatky, ve vlhkém vzduchu rovné a zplihlé, ale Viv

se inkoustové kudrny kroutí po celých zádech. Jako smích. Naše oči mají skoro stejný odstín zelené, ale ty její zdobí linky v kočičím stylu, který, zdá se, nikdy nezvládnou. Kývá se zepředu dozadu a zarazí se, aby mi něco pošeptala do ucha. Pak se zasměje hlubokým, hrdelním smíchem. Připojím se k ní, protože Viv je ten druh dívky, se kterou se každý směje rád. Popravdě jsem nezachytila, co řekla. Její slova přehlušily tříštící se vlny a silící hlasy všude okolo nás.

„Avril!“ vykřikne. „Hned se vrátím. Potřebuju čůrat!“ Tomuhle rozumím, tak přikývnu a zhluboka se nadechnu. Jsem vděčná, že můžu být pár minut v davu sama. Mám chvilku na to, abych tam jen stála a všechno vstřebávala. Přemýšlela jsem, že tenhle večírek vynechám, ale musela jsem tady být. Na tomhle místě. Così v mém nitru by nepočkalo – nemohlo počkat – na ráno.

Voda mě vždycky lákala. Dokonce i ve vnitrozemském severním Texasu jsem cítila přitažlivost příboje. Toužila jsem po rozeklanosti pobřeží. A teď jsem konečně tady.

Znovu.

Jsem tady znovu.

Je tu však příliš mnoho lidí. A velké skupiny mi nesvědčí.

Ani ty malé.

Ani lidé obecně.

S tou vysokou dívkou, která píše do písku u ohně své iniciály, jsem se ještě neseznámila. Ani s tím rozcuchaným mladíkem, který sedí vedle ní a hraje na kytaru. Útržky melodie, na kterou se s Viv snažím – neúspěšně – zpívat.

Znám však toho zrzka, který ke mně kráčí se dvěma pivy. Jmenuje se Lex. Setkala jsem se s ním u oběda a to z nás zjevně dělá nejlepší kámoše.

„To mě podrž,“ řekne a podá mi orosenou láhev. „Dokážeš uvěřit, že jsme fakt tady?“ Pozvedne poloprázdné pivo směrem ke mně a jeho modré oči ožijí odraženými plameny. „Na první noc nejlepšího léta všech dob!“

Každý rok se studenti třetích ročníků všech středních škol v zemi ucházejí o možnost zúčastnit se čtyřtýdenního divadelního soustředění ve Whisper Cove. Všichni touží po příležitosti studovat s Willou Culverovou. A nám se to podařilo – mně, mému novému kamarádovi Lexovi a všem ostatním, kteří se melou okolo nás. Tahle tajná party po večerce tomu dodává na oficiálnosti.

Lex si hraje s trásněmi na lehké šále, kterou si zkušeně omotal kolem krku. Pihy a úžasné červenozlaté vlasy mu ve světle ohně září. Bosý a s vyhrnutými nohavicemi džínů vypadá jako elegantní Tom Sawyer a já si ve svých ušřížených šortkách a tričku z nějakého koncertu hned připadám obyčejně. „Už jsi někdy byla v Connecticutu?“ zeptá se mě.

„Jednou,“ odpovím. „Už je to dávno. A ty?“

„Já ne,“ řekne Lex. „Nikdy dřív jsem oceán neviděl.“

Rozeznám jižanský přízvuk, prodloužené samohlásky, které o sebe cinkají jako kostky ledu ve sklenici sladkého čaje, a vzpomenu si, jak mi u večere pověděl, že jeho rodina žije nedaleko Nashvillu v Tennessee. Ve Franklinu, myslím. Nebo tak nějak.

„Tohle vlastně není oceán,“ opravím ho, i když vím, že zním jako pitomec. „Je to průliv Long Island Sound.“

„To je fuk.“ Zcela lhostejně protočí oči. „V podstatě je to oceán. A je hezký, co?“

V tom se nemýlí.

Dnes večer visí nízko nad obzorem úplněk, jako by byl přišitý zlatou nití, a pod ním se ve třpytu stříbřité záře houpají vlny. V dálce se na černém pozadí rýsuje obrys majáku připomínajícího stanovou tyč, která podpírá rozlohu temné oblohy.

Ten výhled nevypadá skutečně. Připomíná mi pohádkovou knížku, kterou jsem měla jako malá a táta mi z ní čítával před spaním. O mořských pannách.

Nebo to možná byli piráti.

Lex a já tam stojíme a díváme se. Prsty u nohou pohřbené v písku.

„Avril! Hej! Takže ses rozhodla přijít!“ Ohlédnu se přes rameno, když zazní mé jméno, a uvidím Juda, jak k nám míří s širokým úsměvem ve tváři. Je to programový asistent, který mě navečer vyzvedl na nádraží. Můj let z Dallasu do New Yorku se zpozdil, takže jsem musela jet do Connecticutu pozdějším vlakem, což znamenalo, že jsem přijela jako poslední. Dostala jsem se sem právě včas, abych si před večeří nechala zavazadla v chatce číslo jedna. „A Alexander,“ dodá, když uvidí Lexe. „Sakra.“ Luskne prsty. „Promiň. Říkal jsi, že slyšíš na jméno Alex, že?“

Jude je hezký. Tmavohnědá pleť a velké, vřelé oči. Vlasy má ostříhané nakrátko až na kaskádu dokonalých tmavošedých loken vpředu. Vidím, jak si Lex prohrábne svou rezatou kštici, než vrhne pohled Judeovým směrem. „Ba ne, jen Lex. Slyším na jméno Lex.“ Znovu si začne hrát s třásněmi na šále.

„Lex.“ Jude přikývne. „Mám to.“ Všimnu si, jak na vteřinu spočine pohledem na Lexovi, i když mluví na mě. „Povídal jsem ti, že ten táborák bude úžasný. Je to taková tradice pro první noc. Už ses zabydlela?“

„Jo,“ odpovím. „Jak jsi říkal, Hilton u moře.“

Teplota klesla a já se obejmu pažemi. Lituju, že jsem si nevzala svetr. Pořád zapomínám, že už nejsem v Texasu. V polovině června je už v Dallasu parno. Dokonce i v noci. Ale tady je chladno i kvůli vánku přicházejícímu od vody.

„Jo.“ Jude se zasměje. „Chaty nejsou moc luxusní.“ To je velmi mírné hodnocení. Pomyslím na matraci na palandě tenkou jako papír a rozviklané prádelníky se zkroucenými zásuvkami. „Ale stejně tam budeš jenom přespávat. Willa každého zaměstná.“ Znovu se zasměje. Je to bezstarostný zvuk a vzbudí ve mně závist. Kéž bych mohla být taky tak bezstarostná. „Lidi, Willu si zamilujete. Je vážně číslo. V tom nejlepším slova smyslu. Seznámíte se s ní zítra před snídaní.“

„Páni,“ zamumlá Lex polohlasně, jako by tomu tak docela nemohl uvěřit. „Willa Culverová, krucinál!“

Samozřejmě jsem věděla, že tady bude. Všichni jsme to věděli. Ale Lexova reakce je i tak pochopitelná, protože Willa Culverová je divadelní legenda.

„Ta a žádná jiná,“ řekne nám Jude. „Připravte se, protože v následujících čtyřech týdnech bude Willa vaše režisérka, učitelka, šéfová, máma a nejlepší kamarádka v jednom.“

„Vypadá to, že víš, jak to tady chodí.“ Lex na Juda flirtovně zamrká. Udělá to na mě dojem a nemůžu se ubránit myšlence, jestli je vždycky tak odvážný, nebo mu dodává kuráž pivo a měsíční světlo.

„Vlastně jsem absolvoval soustředění vloni v létě,“ poví mu Jude. „Ale Willa si z každé skupiny vybere někoho, kdo se sem napřesrok vrátí jako pomocník. Povede zkoušky, bude jezdit dodávkou do města a tak podobně.“

„Bavil ses dobře?“ zeptám se. „Vloni?“

„Nejlepší čtyři týdny mého zatraceného života.“ Z toho, jak to pronese, je jasné, že mluví pravdu. „A bože, tolik jsem se toho naučil. Proto jsem skočil po šanci vrátit se sem jako programový asistent.“ Jude zničehonic trochu posmutní. „Lidi, ten měsíc uteče jako voda. Tak z něj vytřískajte maximum.“ Ten úsměv je zpět. Přátelské hnědé oči. Otevře pivo, které drží v ruce, a já se dívám, jak si strká zátku do kapsy jako čtvrták. „To je jenom přátelská rada zdarma od někoho, kdo stál tam co teď vy.“

„Bereme na vědomí,“ řekne Lex a já jsem ráda, že znovu nemrkne. Protože to už by byla trochu přehnaná reakce.

Tmavovlasá kráska Viv se vrátí od ohně. „Avril!“ Popadne mě za paži. „Pojď si se mnou zaplavat!“

„Hej, hej!“ Jude pozvedne láhev, aby ji přivítal jako starou kamarádku. „Val, že jo? Z Města andělů.“

Kruci. Má pravdu. Je to Val. Ne Viv.

Valeria z Los Angeles. Už si vzpomínám.

A jak sakra Jude zná každého jménem? Jsou nás tady asi dva tucty a seznámil se s námi všemi teprve dneska.

Val si přehodí vlasy přes rameno. „Máš pamatováka,“ pochválí ho a já můžu jen doufat, že jsem ji nikdy neoslovila Viv. „No tak, Avril.“ Táhne mě k vodě. Obrátím se zpátky k Lexovi a Judovi.

„Chcete si zaplavat, kluci?“

„Zaplavat?“ Jude se zasměje a zavrtí hlavou. „Ani náhodou.“ Dlouze se napije piva, které drží.

„Bojíš se?“ popíchne ho Val.

„Já?“ Jude zvedne bradu a odhrne si antracitové kudrny z čela. „Ne. Ale poslouvej, Kalifornanko, tohle není teplá voda tvého promar-

něného dětství v L. A.“ Otřese se a pohodí hlavou k vlnám. „Průliv je studený. Zvlášť v noci.“

Val protočí oči. Teď se dívá na Lexe. Ten polkne zbytek piva a pokrčí rameny. „Nemám plavky.“

Val zakloní hlavu a zasměje se, ale Lex tam jen tak stojí. Čeká.

„Aha,“ řekne Val. „Ty to myslíš vážně.“ A pozvedne jedno obočí. „A není to fuk? Bez plavek? Žádný problém.“ Už si svléká svetr.

„Jdu do toho,“ řeknu, ne protože mě Val přesvědčila, ale protože mě ta temná voda přitahuje od chvíle, kdy jsem na ní poprvé spočinula pohledem. Skloním se, abych zastrčila láhev piva do písku, a odmění mě Valin široký úsměv. Popadne mě za ruku a táhne ke břehu.

„Prokristapána!“ Neubráním se vyjeknutí, když mi vlny zalíjí nohy. Jude mluvil pravdu. V Texasu takhle studenou vodu nemáme. Dokonce ani uprostřed zimy.

„Je kurevsky ledová,“ sykne Val polohlasně a stiskne mi ruku pevněji. Obrátí se a křikne Lexovým a Judovým směrem: „No tak! Není to tak zlý!“ Pak se podívá na mě a obě se rozesmějeme, protože voda je dost studená na to, aby způsobila zástavu srdce.

Mladíci si vymění skeptický pohled, ale zapíchnou své láhve do písku a následují nás k vodě.

„Krucinál!“ Lex předvede malý taneček, když mu průliv olízne prsty u nohou. „Myslel jsem si, že oceán má být teplý!“

„Pomalu, Nashville,“ řekne mu Jude s úšklebkem. „Představuješ si Floridu. Vidíš tady nějaký palmy?“

Val mi pustí ruku, vyklouzne z džínů, jako by se svlékala z kůže, a cákne do vody jen v topu bez rukávů a kalhotkách. Zamrkám, ona se ponoří pod černou hladinu, a když se vynoří, lapá po dechu.

„Proboha! Tak studená!“ Tmavé vlasy se jí táhnou ještě níž po zádech, teď těžké a mokré.

Lex zaváhá, ale pak si sundá šálu a tričko a hodí obojí na písek, jako by někomu házel k nohám rukavici. Kůži má jemnou jako miminko a bledou jako porcelán. Posetou pihami.

Popadne Juda za paži a snaží se ho odtáhnout do vln. Jasně rozeznám okamžik, kdy se mu Jude rozhodne podvolit. Oba se rozesmějí.

Val znovu sáhne po mně. Studená ruka okolo mého zápěstí.

A já na okamžik strnu.

Je mi pět.

Jsem vyděšená.

Pak Val i já zaječíme, když nám velká vlna málem podrazí nohy a vezme ten záblesk vzpomínky s sebou zpátky do moře. Spláchne ho, jako by nikdy neexistoval.

Teď si všichni hrajeme a cákáme. Křičíme. Pobíháme po pláži a z jednoho náručí do druhého. Pátravé prsty od písku a mokré, kluzké ruce. Náš smích se mísí s nárazy vln.

Voda je jak led, ale po několika minutách už mi její kousání nevadí. Je skoro příjemné. Jemné kousky chaluh mě šimrají v podkolenních jamkách jako plovoucí pavučiny a mezi prsty u nohou mi čvachtá hluboký, měkký písek.

Tričko a šortky mám už promočené, tak se brodím hlouběji, dokud nemůžu zvednout chodidla ze dna a vznášet se. A pak už necítím chlad. Necítím nic. Nechám tedy proud, aby mě táhl ještě dál, kolem plovoucího molu pro plavce a za zvonící signální bóje.

Stále slyším, jak se ostatní dobře baví, ale je to jako ozvěna. Jsem teď oddělená od všeho toho chaosu. Natáhnu se na záda a nechám

vodu, aby mě podpírala. Odnášela pryč. Jsem dost daleko od břehu na to, aby tu vlny byly jen mírné. Stoupám a klesám spolu s nimi. Jako by moře dýchalo.

Dodává mi to pocit bezpečí. Ten bezbolestný pocit, že se vznáším. Ta otupělost. A tma. Jako bych byla ukolébávána k spánku. Zavěšená. Možná v jakémisi kokonu.

Nebo v lůně.

Zírám do prázdnoty a myslím na tu noc. Před dvanácti lety. Když mi bylo pět.

Tahle pláž.

Tyhle vlny.

Tamta obloha.

Snažím se vzpomenout si na něco reálného. Třeba ruku pevně svírající mé zápěstí? Ale ten okamžik mi už vyklouzl a já ho nedokážu přivolat zpět. Ta vzpomínka je stejně nepostižitelná jako vždy.

Hvězdy padající do moře. Jako hořící déšť.

Jejich těžké, vlhké pleskání.

A pokaždé hlas, který jako by přicházel odnikud. Od nikoho.

Podívej se na ty hvězdy!

Kolem uší mi šplíchá voda, ale nějak zaslechnu volání. Nejde o hlasy z mé paměti. Tyhle jsou skutečné. Tlumená slova zabarvená panikou.

„Avril!“ To je Jude. „Jsi moc daleko!“ Pak něco, co nezachytím. Nebezpečné spodní něco. „Vrať se!“ Otevřu oči a nechám nohy klesnout, abych mohla šlapat vodu. Voda tady je mnohem hlubší než u břehu.

Temnější.

Chladnější.

Val a Lex na mě mávají, jako by naváděli letadlo. Ukazují mi, abych plavala k nim. Lex křičí něco o žralocích.

Otočím se v pomalém kruhu. V jednom směru vidím své nové přátele. Juda, Lex a Val. Oheň planoucí na pláži. Světla divadla Whisper Cove zářící v dálce a vršek kopce za nimi.

V opačném směru je však otevřená voda. Maják a pak jen černota. Kluzká, vlhká nicota, zdánlivě se táhnoucí donekonečna.

A já na vteřinu nevím, kterým směrem chci plavat.

Váhám. Někoho hledám. Čekám na ni.

Doufám, že mě najde.

Pátrám po své mámě už léta. V potocích a řekách. V bahnitých texaských jezerech. V hlubokém bazénu našich sousedů. Ve vaně. A ještě jsem ji nenašla.

Nebo ona nenašla mě.

Ale tady ji určitě najdu. Ze všech míst právě na tomhle.

V tomhle temném a hlubokém oceánu.

Čekám. Šlapu vodu. Počítám úder srdce. Vysílám do hlubin pozvání.

Jsem tady. Vrátila jsem se.

Nic tam však není. Jako vždycky. Tak začnu plavat. Ke světlu. Prořezávám vlny. Bojuju s proudem, který se mě snaží odtáhnout dál do prázdnoty. Plivu vodu a plavu dál.

Ostatní na mě čekají na břehu. Vylezu z průlivu, funím a kape ze mě voda. Na chodidla se mi lepí písek. A na nohy. Moře teče zpátky v tenkých říčkách a společně se třese.

Máma je pro mě stále ztracená. Stále mrtvá. Ale já žiju. Přerývaný dech a pálení ve svalech mi stačí jako potvrzení. Aspoň v té chvíli.

Žiju.

Pláž je teď skoro prázdná. Všichni ostatní odešli. Nebo odcházejí. Setřásají ze sebe ručníky a míří zpátky do chatek, ale u ohně někdo nechal opuštěnou deku. Jude pro nás vytáhne z chladicího boxu dvě piva – jedno pro sebe a Lexe, druhé pro mě a Val – a pak se k sobě my čtyři přitiskneme lační tepla, zatímco se voda vypařuje a sůl se nám na kůži napíná.

Jude, Lex a Virginia se o sobě navzájem snaží dozvědět co nejvíc. Sdílejí pečlivě zcenzurované kousky svých osobností, předávají si úlomky svých životů jako lesklé zlaté mince.

Val má v L. A. přítele. Neustále jí posílá textovky. Chester. Ušklíbne se, když vysloví jeho jméno. „Já vím, já vím. Je to hrozné jméno,“ poví nám. „Jmenuje se jako něčí divný strýček. Ale je sexy... tak...“ Pokrčí rameny a ukáže nám jeho fotku v mobilu, na které má zadumané oči a oplývá energií drsnáka. Val si však není jistá, jestli ho miluje.

Aspoň ne tolik.

Chce být herečka. Ale filmová. Ne divadelní. „Divadlo vás neuživí,“ varuje nás.

Jude je z Maconu v Georgii. Je starší než my ostatní, takže půjde na podzim na vysokou. Univerzitu Severní Karolíny. Chapel Hill. Chce studovat tanec. Konkrétně balet. „Máma si ale myslí, že je to pitomost.“ Přejede si rukou po hrudníku a já zahlédnu třpyt suchých krystalů soli na tmavé kůži. „Je našťvaná, protože moje sestra studuje britskou poezii osmnáctého století nebo něco podobného, takže budeme oba totálně švorc. A kdo se o ni na starý kolena postará?“ Pokrčí rameny. „Chce, abych si vzal jako hlavní obor účetnictví. A platí to, tak co nadělám.“

Lex nám poví, že má pro následující čtyři týdny dva cíle. „Naučit se od Willy Culverové všechno, co budu moct, a zažít žhavý letní románek.“ Všimnu si, jak se červená, a vrhne na Juda pohled plný naděje. „Jako Sandy v *Pomádě*.“ Usměje se, když to řekne, ale pod tím darebným třpytem v jeho modrých očích je něco skoro smutného a mě napadne, jak asi zní jeho příběh.

Pak se všichni zadívají na mě. Čekají. Jsem na radě, tak rozdám útržky svého já, které jsem s rozmyslem vybrala. Žiju s tátou. Máma umřela, když jsem byla malá. Herectví je mojí součástí natolik, že si život bez divadla nedokážu představit. Momentálně nemám přítele. Ani přítelkyni. Stýská se mi po kočce. A jsem ráda, že jsem na pár týdnů vypadla z Texasu. Kvůli horku.

Ukazuju ty kousky sebe jako při školní prezentaci. Další si však nechávám pro sebe. Pravdy, které si strkám do kapes. Tajemství, kterými se dusím jako mořskou vodou. Aspoň prozatím.

Nepřiznám, že jsem sem přišla něco hledat.

Někoho.

Ani že jsem tady už byla. Ne jen v Connecticutu. Přímo tady. Na tomhle místě.

A rozhodně jim nepovím, že jsem tady zemřela.

DĚJSTVÍ I: SCÉNA 2

Na nové přátele,“ řekne Lex, pozvedne pivo k přípitku a pak „ho podá Judovi. Dotek prstů. Flirtovní úsměvy. Bezeslovné předání kluzké láhve. Z jedněch rtů ke druhým.

„Na léto,“ přidá se Val a všichni se napijeme.

„Na George,“ dodá Jude a všichni se zatváří zmateně. „Toho, co koupil tohle pivo.“

„Kdo je George?“ zeptá se Lex.

„Správce Whisper Cove,“ vysvětlí Jude. „Dostává příplatek za to, že to tady v noci hlídá. Ale když mu podstrčíte trochu trávy, rád odvrátí zrak.“

„Tak na George,“ řekne Val.

Sbor vděčnosti a cinkání lahví. „Na George!“ Další smích.

Pak jsem na řadě já. Cítím, že mi nechali otevřený prostor.

„Na jeviště,“ nadhodím. A ostatní zatleskají. Znovu se napijeme.

„Jsi připravená na zítřejší konkurz, Avril?“ Valin obličej je uvolněný. Prosívá písek mezi prsty, ale její slova mají podtón, který mi je povědomý. Jistě, můžeme být kamarádky, ale nezapomeň, že jsme také konkurentky. Zítřejší konkurz totiž rozhodne, jakou roli kdo dostane ve hře, na které budeme pracovat společně.

Hře Willy Culverové. Té, která ji proslavila.

„Jo,“ řeknu. „Myslím, že jsem připravená.“ Ale náhle se už necítím tak sebejistě.

„Dobře.“ Val se zasměje a ten podtón zmizí. „Tak to mi můžeš pomoci s monologem. Je to děs. Naučila jsem se ho až dneska odpoledne v letadle.“

Lex vytáhne z batůžku pomačkanou cigaretu a nechá ji kolovat mezi námi čtyřmi. Oheň dohořívá, tak se Jude s Lexem vydají nasbírat další naplavené dřevo. Dívám se za nimi, jak se vzdalují po pláži a víc flirtují a smějí se, než sbírají.

Val zavolá Chester. Obrátí oči v sloup a poodejde, aby měla trochu soukromí. Neslyším, co říká, ale ruka opřená o její bok mi prozradí, že je našťvaná, a skoro je mi toho chudáka líto.

Pak je konečně na pár minut ticho. Slyším jen zvuk skomírajícího ohně. A hypnoticky se opakující vlny. Lehnu si na záda podepřená na loktech a vdechuju kouř a sůl. Oheň a moře. Ta vůně je skoro opojnější než pivo. Kdyby někdo dokázal vynalézt svíčku, která by tak voněla, úžasně by zbohatl.

Pak, někde za sebou, uslyším hlasy. Tlumené, tajnůstkářské a unášené větrem. Nerozeznám slova, ale na tom sotva slyšitelném zvuku je cosi povědomého. Otírá se o moji paměť, jako se mi chaluhy otíraly o kolena.

Další šepot.

Myslím, že to musejí být Lex a Jude. Ale když se posadím a podívám se k vodě, uvidím je, jak tam stojí kousek od sebe, každý s náručí plnou naplaveného dřeva. V měsíčním světle to vypadá, jako by nasbírali kosti.

Ohlédnu se přes rameno a nikoho nevidím, stále však slyším tlumený šepot. Nejspíš někdo, kdo se zdržel po večírku. Nějaký podnapilý pár souložící ve vysoké trávě.

Postavím se a udělám pár kroků k ohni. K dunám. A k tomu šepotu.

„Kdo je tam?“ zeptám se. Mluvím tiše, také skoro šeptám. Vlhkým noční vzduchem se ke mně však nedonese žádná odpověď, tak to zkusím znovu. Tentokrát hlasitěji. „Je tam někdo?“

Ted' už neslyším nic. Vůbec žádný zvuk. Napadne mě, že jsem možná vůbec nic neslyšela.

Obrátím se zpátky k vodě, abych znovu našla Lexe, Juda a Val. Čistě abych se přesvědčila, že si ze mě neutahují. Spočítám hlavy. Jedna. Dvě. Tři.

„Hej.“

Hlas ze tmy. Tentokrát ne šepot. Zřetelné slovo.

Otočím se, abych se podívala za sebe, uvidím postavu kráčející z černoty. Mladíka asi v mém věku. Někoho, koho jsem ještě neviděla.

„Vypadá to, že jsem večírek propásl,“ řekne.

Napnou se mi svaly. Na to, jak se pohybuje, je něco divného. Příliš pomalu. Příliš uvolněně. Příliš sebejistě. Jako by mu to tady patřilo.

Zastaví se pár kroků ode mě, stále z velké části ve stínech. Pořádně z něho vidím jen oči. „Jsem Cole.“ Odmlčí se. Jako by to pro mě snad mělo něco znamenat. „Syn Willy Culverový.“

„Aha,“ řeknu a trochu se uvolním, protože to aspoň znamená, že to není nějaký divný obejda s náhrdelníkem z lidských zubů. Zároveň jsem však překvapená, protože jsem nevěděla, že má Willa Culverová syna. Nebo vůbec nějaké děti.

Cole na mě upřeně hledí. Jako by čekal, že řeknu ještě něco dalšího.

„A ty se nějak jmenuješ?“ zeptá se nakonec s malým úšklebkem. „Nebo...“

Sakra. Teď vypadám jako idiot.

„Avril,“ představím se mu a pár vteřin se na sebe díváme. „Avril Vincentová.“

Udělá krok ke mně a teď už ho osvětlí to, co zbylo z ohně. Všimnu si potrhanych džínu spárovaných s drahým svetrem. Tmavých vlnitých vlasů nad rozježeným tmavým obočím. Ostrých rysů jako vytesaných ze skály. Cítím, jak přejíždí pohledem po mém mokrému tričku a šortkách. Po mých nohách pokrytých pískem.

Po mém obličejí.

Na tom, jak na mě zírá, je něco divného. Jak se změnil rytmus jeho dechu. Cítím to. A napadá mě, jestli jsem se s tím náhrdelníkem z lidských zubů nezmýlila. Ale pak se usměje.

A sakra. Sevře se mi žaludek.

Odtrhnu oči od Cola a zadívám se vedle něho. Do tmy. „S kým jsi to mluvil?“ zeptám se a on mi věnuje překvapený pohled. Stále pátrám v dunách za ním a čekám, až se noci vynoří další postava. „Právě teď. Kdo tam byl s tebou?“

Potřeše hlavou. Zastrčí ruce do kapes. „Nikdo.“ Pořád na sobě cítím jeho oči. „Proč?“

Moc mu nevěřím, ale na druhou stranu jsem ten šepot už nezaslechla.

Pokrčím rameny. „Zdalo se mi, že něco slyším.“ Mokré vlasy se mi lepí na obličej. Mám je v ústech. V očích. Zvednu ruku, abych si

zastrčila pramen za ucho. „Já jen –“ Zmlknu a poslouchám, protože jsem to možná zaslechla znovu. Ten zvuk připomínající šepot.

Nebo možná ne. Už to nepoznám. Vlny jsou tak hlasité.

Z toho, jak si mě Cole prohlíží, se cítím nesvá. „Zapomeň na to,“ řeknu mu. „Na tom nesejde.“ Otřesu se a znovu zalituju, že jsem nedešla do chaty pro svetr nebo tak něco. Otočím se a zaměřím zpátky k uhasínajícímu ohni. Cole mě následuje.

„Je ti zima,“ řekne.

„Trochu,“ zalžu. Začnou mi cvakat zuby.

„Na. Vezmi si tohle.“ Přetáhne si svetr přes hlavu a hodí mi ho. Tričko, která má pod ním, mu obepíná hrud' a paže, ale nedovolím si ho prohlížet, protože tam stojí a sleduje mě s tím mírně pobaveným výrazem ve tváři. „Teda jestli ráda nemrzneš.“

Svetr je v mých rukou měkký. Silný a teplý. A voní jako santalové dřevo v létě.

Ale ten domýšlivý úsměv mě štve.

„Díky,“ povím mu. A hodím mu svetr zpátky. „Ale jsem v pohodě. Fakt.“ Přinutím svaly, aby se uvolnily. Odmítnu se třást.

Pokrčí rameny a znovu si svetr oblékne. „Jak si přeješ.“

„Cole!“ zavolá Jude. On a Lex kráčejí zpátky naším směrem. „Rád tě zas vidím, chlače!“ Přiloží naplavené dřevo a rozfoukají oheň.

Val se také vrátí, přilákána plameny. Posadí se blízko k ohni a zastrčí si dlouhé nohy pod deku. Džíny rozloží vedle sebe, aby se ohřály.

Jude se ujme formálního představování.

Lex.

Val.

Avril.

Cole.

„Willin syn,“ poví nám Jude a na Lexe a Val to udělá patřičný dojem, což je nejspíš reakce, na kterou je Cole zvyklý. „Vloni jsme se kamarádili.“ Jude vyloví z chladicího boxu poslední pivo, utře mokrou láhev o své promočené šortky a podá ji Colovi. „Příští rok půjde do posledního ročníku. Stejně jako vy, lidi.“

„Taky děláš intenzivní kurz?“ zeptá se Lex. Napadá mě, že posuzuje konkurenci – jako Val mě –, ale Cole zavrtí hlavou.

„Nejsem žádný velký herec. Dělán do muziky.“ Otevře si pivo. „Ale budu se potloukat kolem.“

Jude zaměstná Cola otázkami na minulý rok. Na všechno, co se stalo od chvíle, kdy se viděli naposledy. Já si však všimnu, že Colův pohled zalétá mým směrem. Toho, jak po mně pokukuje skrz oheň. Mezi plameny.

Snažím se si ho nevšímat, ale na Colu Culverovi je něco, co mi brání dívat se jinam.

„Takže jsi tady vyrostl?“ zeptá se ho Val.

„Prožil jsem tu celý život,“ odpoví Cole. „Hned vedle divadla.“

„Právě jsem o tomhle místě vyprávěl Lexovi pár historek,“ řekne Jude, „ale on mi nevěřil.“

Lex protočí oči. „Nevěřil jsem ti, když jsi říkal, že tady straší.“

„Každý divadlo má ducha,“ poví nám Val. Jedním prstem pomalu kreslí do písku kroužky. „Je to něco jako nutnost.“

Jude se zasměje, ale já myslím na střední školu u nás doma. Je jen pár let stará. Samé chromované kliky a veliká okna. Jasná světla a čerstvá malba. Budova výtvarných a muzických umění stojí na místě supermarketu JCPenney.

Žádní duchové, snad jen přízraky dávných výprodejů.

To je jeden z důvodů, proč ji mám tolik ráda. Vlastně mám pocit, že na tamním jevišti straší míň než na mnoha jiných místech.

Cole zavrtí hlavou, jako by to Val pochopila špatně. „Každý divadlo má svůj *duchařský příběh*,“ opraví ji. Dopije pivo a hodí láhev do ohně. „Ale to není totéž.“ Pak se podívá na mě a v jeho očích je něco zvláštního. „Divadlo Whisper Cove je jiný.“

„A kurva,“ řekne Lex a uchechtne se. Je to však nervózní uchechtnutí. „S žádnými duchy jsem nepočítal. V brožuře o nich nebyla ani zmínka.“

Cole se rozhlédne po našem kroužku. Tvářích ozářených ohněm. „Víte, lidi, jak tohle místo získalo svoje jméno?“

Zavrtíme hlavami. Řekneme, že nevíme.

„A sakra,“ řekne Jude. „Je to tady.“ Pozvedne obočí na Lexe a pošle pivo jeho směrem. „Radši se ještě napij.“

„Bývala tu malá velrybářská vesnice,“ spustí Cole. „Přímo tady, na tomhle pozemku. Na samém začátku devatenáctého století. Na kopci, kde je teď divadlo, stál asi tucet domků. Krám a krčma.“ Rozhlédne se, aby se ujistil, že mu všichni věnujeme pozornost. „Vypráví se, že jednoho léta odpluli muži na moře jako obvykle. Když se ale po půl-roce vrátili, byla vesnice vylištěná. Úplně prázdná. Všechny domy opuštěný. Na stolech pořád ležely talíře. Na záhonech hnila zelenina. Na šňůrách se třepotalo prádlo.“ Pokrčí rameny. „Ale nenašla se ani živá duše.“

Cole možná není žádný velký herec, ale je rozený vyprávěč. Visíme mu očima na rtech. Všichni se rozhlédneme, jako bychom to prádlo mohli spatřit. I ty tiché domy stojící na stráži na břehu moře.

Nevidíme však nic než tmu na vnějším okraji našeho kroužku, kam nedopadá světlo ohně. A zvláštní záři majáku v dálce.

„Tak se začali vyptávat po okolí,“ pokračuje Cole. „Kde jsou jejich ženy? Jejich lásky? Ale všichni mlčeli. Nakonec jim jeden stařec řekl, co se stalo. Všichni se utopili. Všechny ženy jsou mrtvé. Odešly do moře.“

„Proboha.“ Lex se otřese.

„Já vám to povídal,“ řekne Jude a sáhne po kolující lahvi. „Kurevsky strašidelný.“

„A tohle ještě není to nejhorší,“ poví nám Cole. „Vzaly s sebou i děti. Ty větší odvedly za ruku. Miminka odnesly v náručí.“

„Kecáš,“ obviní ho Val a Cole pokrčí rameny.

„Jenom vám vypravuju místní legendu.“ Odmlčí se, olízne si sůl ze rtů a znovu se rozhlédne po našem kroužku. Vlasy má vlhké od nočního vzduchu a ve světle ohně se lesknou jako obsidián. „Místní lidi věří, že moře ty ženy přivolalo. Lákalo je vstříc smrti.“ Cole pohlédne svým směrem. Odhrne si vlasy z očí. „Šeptalo na ně.“

Vtom mi to dojde.

Hraje si se mnou. Snaží se mě vyděsit.

To je koneckonců účel každého strašidelného příběhu.

„To jako vážně?“ řekne Lex a Cole přikývne. Zvedne klacek a prohrábne jím oheň. Jiskry vylétnou jako fontána.

„Přísahám bohu, že takhle se to vypravuje.“

Jude se nakloní k Lexovu uchu, něco mu pošeptá a Lex do něho šťouchne. „Troubo,“ zamumlá. Ale koutky úst se mu chvějí.

„Tak či tak,“ řekne Cole a otře si o džíny písek z dlaní, „proto se tomu tady říká Whisper Cove. Šeptající zátoka. A říká se, že když usly-

šíš ten šepot, už ho nedostaneš z hlavy. Moře tě začne volat. Šeptat ti v noci přímo do ucha. A když nebudeš opatrná, skončíš jako ty ženy před víc než dvěma sty lety. Utopená.“ Odmlčí se a znovu se rozhlédne po naší skupince. „Protože co moře chce, to i dostane.“

Ta slova zůstanou na vteřinu viset ve vzduchu. Zavěšená nad ohněm.

Pak se Val rozesměje, a zlomí tím Colovo kouzlo. „Můj ty bože,“ řekne a sáhne po láhvi, kterou držím já. „Takový drama.“ Černé oční linky má teď rozmazané, ale z nějakého důvodu je tak ještě krásnější. „Co moře chce, to i dostane. To je parádní replika.“

Cole pokrčí rameny. „Není to replika.“ Dívá se na mě. Naše pohledy se znovu setkají a já si nedovolím odvrátit zrak, protože chci, aby Cole Culver věděl, že mi tou svou povídkou k táboráku strach nenahnal. Žiju s duchy celý život.

„Heleďte,“ řekne Jude a promne si paže. „Vím, že je to trapný, ale pokaždý, když tohle slyším, mi naskočí husí kůže.“

„Je to jenom pověst,“ řekne Lex spíš sám sobě než nám. Prohrábne si prsty ty své úžasné rudé vlasy, ale pak se zarazí a rozhlédne se po nás. „Ne snad?“

„Možná,“ odpoví Jude. Posune se blíž k ohni. „Ale každá pověst má v sobě trochu pravdy.“

„Je to jenom hromada keců,“ prohlásím a všichni se obrátí ke mně. „Lidi umírají. Moře je nebezpečný.“ Náhle mám pocit, jako bych měla ústa plná písku a ta slova vyzněla drsněji, než jsem zamýšlela. Škrábou na jazyku. „K tomu, aby ses utopil, nepotřebuješ důvod.“

„Na většině míst to platí.“ Jude se rozhlédne po ostatních. V jeho hnědých očích je něco, co neumím přečíst. „Uvidíte sami.“

Oheň syčí a praská.

Vlny sténají.

Pláž už ožila nočními zvuky. Zpěvem žab. Bzučením hmyzu.

A vyzváněním signálních bójí. Zvoní jako na poplach.

Dlouhou minutu nikdo nepromluví a pak Jude poznamená, že je pozdě. A že musíme být časně na snídani. Vstaneme tedy a začneme si sbírat věci. Val si natáhne džíny a skoro všichni sejdou na kraj vody pro to, co tam odhodili. Trička. Ponožky. Jeden nebo dva svetry. Val si vytrásá z vlasů písek a já vidím, jak Jude říká něco Lexovi, když jde zvednout svoji šálu. Podle toho, jak se Lex potichu zasměje, poznám, že to byl vtip určený jen jemu.

Nemám si co posbírat, tak zůstanu s Colem na místě, s teplem ohně mezi námi. Na břeh se začíná valit mlha visící nad hladinou. Cítím, jak mi ulpívá na kůži.

Cole zvedne ruku, aby si prohrábl tmavé, vlnité vlasy, a já si všimnu malého tetování. Jakési čtyřcípé hvězdičky na vnitřní straně zápěstí. Přistihne mě, jak si ji prohlížím.

„To je růžice kompasu,“ vysvětlí a obejde oheň, aby mi ji ukázal. „Nechal jsem si ji vytetovat vloni, když mi bylo šestnáct. Použil jsem falešný průkaz. Vidiš? Sever, jih, východ a západ.“

„Pěkná,“ řeknu a znovu se zahledím k vodě. Uslyším, jak se Lex hihňá, ale už ho nevidím stejně jako ostatní. Mlha klesla mezi nás jako opona.

Cole si mě znovu prohlíží. Oči má šedé. Jako kouř. Nebo popel. „Námořníci si myslí, že vytetovaná růžice přináší štěstí,“ řekne. Jeho hlas vychází z hloubi hrdla a plyne v takřka hypnotizujícím přílivu a odlivu. Slova mi vstupují do uší s rytmem vln. „Mysleli si, že je ochrání před nebezpečím na moři.“

„Jsi snad námořník?“ zeptám se a on se zasměje.

„Ne. Mamka se oceánu k smrti bojí.“ Protočí oči. „Žijeme hned u vody a nemáme ani člun.“

„Tak před čím teda potřebuješ chránit?“

Věnuje mi stejný úšklebek jako předtím, ale tentokrát je v jeho očích upřímnost.

„Hlavně sám před sebou.“ Popojde blíž a teď už na mě vyloženě zírá. Rudnou mi tváře a cítím na sobě jeho dech. „Před čím potřebuješ chránit ty, Avril?“

„Před ničím,“ odpovím. Ale zírá na mě dál. Uleví se mi, když se ostatní vynoří z mlhy s pískem na kůži a slepenými vlasy, zívající. Poznám, že si Lex všiml toho, jak Cole a já stojíme blízko sebe. Toho, jak se mi upřeně dívá do očí.

A pak na temeni znovu ucítím ten hřejivý dech. Teplo. A blízkost. „Před čím potřebuješ chránit, Avril?“

Cole na mě hledí. Čeká na odpověď. Rozhlédnu se kolem. Jsme sami. Kde jsou všichni?

„Já...“

Zamrkám. A ostatní se vynoří z mlhy. Znovu. Lex obrátí oči ke Colovi. Pak ke mně. Přesně jako předtím.

Písek se mi posune pod nohama a ztratím rovnováhu. Cole napřáhne ruku, aby mě podepřel. „Jen klid,“ řekne, ale já se zapotácím o krok dozadu. Od něho.

Z piva se mi točí hlava. Všechno mi připadá divné.

Nereálné.

Jude uhasí pískem oheň. Val posbírá prázdné láhve od piva. Někdo svine tu deku.

Když společně zamíříme zpátky k divadlu, všichni mlčí. Mlha nás následuje po dřevěném chodníku a přes duny, přes slanou mokřinu, kde mi do nosu vnikne odporný, nasládlý pach bahna a hniloby. Vše-prostupující aroma rozkladu.

A pak ucítíme pod nohama hustou travu. Chodník nás vyplivne na svém konci a my o sebe zakopáváme ve snaze about si boty.

Kráčíme nahoru po rozlehlé příkré louce směrem ke shluku budov na vrcholku kopce. K velkému žlutému domu, kde jsme dnes před setměním večeřeli. K velké červené stodole, v níž se nachází divadlo. A ke dvěma modrým chatám na druhé straně louky.

V husté mlze stěží rozeznám markýzu se zelenými pruhy táhnoucí se od zadní stěny domu.

Mořskou verandu.

Z nějakého důvodu vím, že se jí tak říká. Když jsem ji viděla při večeři, nevzpomněla jsem si na to. Ale teď to vím.

Vzpomínám si na to.

Když dorazíme na štěrkovou příjezdovou cestu, popřeje nám Cole dobrou noc a Jude zamíří k chatám. Lex a Val ho následují, ale když se obrátím, abych šla s nimi, chytí mě Cole za ruku, aby mě zastavil. Jeho dotek mě hřeje. Ucítím pod nohama ten pohyblivý písek, přestože teď stojím na pevné zemi.

Sáhne do kapsy, vytáhne něco malého a vtiskne mi to do dlaně. Pevně mi kolem toho sevře prsty a já ucítím hladký, chladný povrch jeho daru.

„Mořské sklo,“ řekne mi. Otevřu ruku a pohlédnu na ten modrý kamínek. Je krásný. Naleštěný a jakoby pokrytý jinovatkou. Oválný jako oblázek. „Dají se najít tady na pláži. Takhle je obrousí vlny a písek.“

„Co s ním mám dělat?“

Cole se hrdelně zasměje. „Prostě si ho nech. Talisman pro štěstí. Mám jich tunu. Nejrůznější barvy.“ Teď je řada na mně, abych na něho pohlédla. „Ochrání tě.“

„Nevěřím na talismany,“ řeknu. Pár let jsem s sebou nosila králičí tlapku. Byla obarvená na sytě růžovou a vyhrála jsem ji na texaském státním veletrhu. Zahodila jsem ji ale, když jsem si uvědomila, že tomu králíkovi vůbec nepomohla. „A nevěřím na duchy.“

Přestože jednoho celý život hledám.

„Taky nevěřím na duchy.“ Cole pokrčí rameny. „Ale člověka může strašit spousta věcí.“ Pousměje se na mě. „Jen si ho vezmi.“

O žádný dárek jsem ho nežádala, ale vzdám to a strčím si jeho poklad do kapsy.

„Vítej ve Whisper Cove,“ poví mi a v těch kouřově šedých očích znovu něco zabliká. Skoro mě překvapí, když se neopraví větou *Vlastně vítejte zpátky*. Ale neudělá to. Místo toho prostě zmizí ve tmě a já se za ním chvilku dívám, než se rozběhnu, abych dostihla ostatní.

Jsem vděčná, že Jude ví, kam jde. Ta mlha mě dočista zmátla. Zpřeházela mi světové strany. A dezorientovala mě. Byla bych přísahala, že jdeme špatným směrem.

DĚJSTVÍ I: SCÉNA 3

Následujeme Juda mlhou k první ze dvou modrých chat, které se choulí na druhé straně bahnitého pole. Jedna pro dívky a druhá pro chlapce. Připomene nám, že se u snídane seznámíme s Willou Culverovou, a pak spolu s Lexem zamíří k druhé chatě o pár metrů dál a zmizí v mlze.

Val a já vystoupáme po venkovních schodech do svého dočasného domova. Ona otevře dveře a já je za námi pevně zavřu. Ne že bych se bála sériových vrahů, ale nestojím o to, aby nás mlha následovala dovnitř a naplnila místnost.

Celé nás spolkla.

Stěnu té dlouhé, úzké chaty lemuje asi tucet paland a podlahu mezi nimi pokrývá prošlapaný zelený koberec. Většina ostatních dívek už spí, tak Val a já našlapujeme po špičkách ve světle mobilu a snažíme se být potichu. Nemá cenu naštvat své nové spolubydlící hned první noc.

Její mobil zavibruje. Je to Chester. Zase. ZAVOLEJ MI, ZLATO. Ukáže mi tu zprávu a ušklíbne se. Pak ji vymaže bez odpovědi.

Vytáhnu z kapsy sklo od Cola a zastrčím ho do přeplněné zásuvky svého prádelníku, mezi ponožky. Ještě jsem si úplně nevybalila, ale to

bude muset počkat na zítra. Jsem příliš unavená, než abych přemýšlela o zítřku. „Kde je koupelna?“ zašeptám. „Potřebuju se osprchovat.“

„V domku za chatou,“ zamumlá Val. Lehla si na palandu v oblečení plném písku a mě začne svědit celé tělo, jen si to představím. „Něco jako umývárna na táboře, jenom s elektřinou, teplou vodou a tak. Prostě jdi po cestě.“ Vyhrabu si z kufru čisté šortky. „Chceš, abych šla s tebou?“ Její hlas zní tak ospale.

Když se otočím zpátky, abych jí odpověděla, má už zavřené oči, tak si posbírám věci a zamířím ke dveřím. Jakmile však vstoupím do mlhy, začnu se dusit. Jsem zase dezorientovaná. Lituju, že jsem si nepřibalila pořádnou baterku. Táta mi to radil, ale já ho ignorovala. Protože je mi sedmnáct a nepotřebuju, aby mi někdo říkal, co si mám sakra zabalit.

No jasně.

Hledám nohama schody – jeden, dva, tři –, dokud neuslyším křupání šterkové pěšiny pod podrážkami. Pak obcházím chatu, dokud moje oči nenajdou blikající světlo nedaleké zářivky. Vydám se tím směrem, ale zdá se mi, že je můj cíl dál, než by měl. Jako by ho někdo stále posouval mimo můj dosah. Uleví se mi, když konečně ucítím pod prsty staromódní knoflík na dveřích. Krustu soli na hladkém, ošoupaném kovu.

V umývárně je zima, ale aspoň tam svítí jasné světlo a voda je horká. Jsem vyčerpaná a bolí mě svaly. Opřu se o sprchový box a nechám páru, aby se vsakovala do kostí. Opravdu mě táta vysadil na dallaském letišti dneska ráno? Připadá mi to tak dávno.

Pomyslím na to, jak jsme se v únoru pohádali, když jsem mu oznámila, že si chci podat přihlášku na letní intenzivní kurz ve Whisper Cove.

Pour l'amour de Dieu. Pourquoi?

Pro boha živého. Proč?

Ta slova na mě vykřikl v naší kuchyňce, zatímco svíral opěradlo židle, až mu zbělely klouby na rukou.

Táta je Francouz a neuvěřitelně ho štve, že se jeho jazykem ani kloudně nedomluví. Býval univerzitní profesor v Paříži, dokud nepotkal moji matku a nezamiloval se. Ona byla postgraduální studentka na zahraničním studijním pobytu, ale on usoudil, že bez ní nemůže žít. Následoval ji do jejího rodného Texasu, jenže nakonec o ni stejně přišel. Teď učí základy francouzštiny studenty prvního ročníku soukromé střední školy, kam si nikdy nemohl dovolit poslat mě.

A když je podrážděný – což je většinou –, francouzština vypluje na povrch.

Proč tam chceš jet? zeptal se. *Na to místo. Proč to všechno vytahovat?* Hádali jsme se o to celé dny, dokud konečně nerozhodil ruce a neprohlásil: *Dělej si, co chceš. Je m'en fiche.*

Je mi to jedno.

Neřekl mi, abych přihlášku nepodávala, ale zjevně nechápal, proč to dělám. Možná by to pochopil, kdybych mu pověděla, proč tam tolik chci jet. Kdybych mu pověděla, jak zmatená jsem se vždycky cítila. Že jen potřebuju najít nějakou vazbu na matku, která pro mě nikdy nebyla víc než duch. Něco, co by mi pomohlo pochopit, kým byla. Někou kotvu.

Snad bych se dozvěděla, kým jsem já.

Nic z toho jsem mu však říct nemohla, protože jsme spolu táta a já přestali mluvit – myslím opravdu mluvit, anglicky nebo francouzsky – už před lety.

Stále vidím výraz jeho tváře, když zjistil, že mě do toho programu skutečně přijali. Zbledl a svíral tenké rty. Báł se. Poslední, co mi dneska ráno na letišti řekl, bylo: *At' hledáš cokoliv, Avril, nic to nezmění. Elle sera toujours morte.*

Pořád bude mrtvá.

Takže možná chápal víc, než jsem si myslela.

Voda začíná chladnout. Utřu se, obléknu se do čistého a vyčistím si zuby, abych se zbavila pachuti laciného piva. Pak zamířím zpátky do chaty. Mokrý, podrážkami ohlazené dřevo na venkovních schodech je pod mými žabkami kluzké jako sklo a skoro mi podjede noha. Překvapením zalapám po dechu. „Sakra.“ Ostrý zvuk v té vatovité mlze. Chytím se zábradlí, abych neupadla. Zdá se, že té noci už pevnou půdu pod nohama nenajdu.

„Avril?“

Ohlédnu se přes rameno a okamžitě přestanu vidět. Mžourám do jasné záře. Ostré světlo odrážející se od vlhkosti ve vzduchu mě zasáhne přímo do obličeje.

V jedné vteřině je mi sedmnáct. Stojím na schodech.

V následující je mi pět.

Stojím v husté, mokré trávě.

Mrkám.

Do toho náhlého oslepujícího světla.

Jsem ochromená.

Nevidím.

Sevře se mi hrud' a nemůžu dýchat. Nemůžu se pohnout. Nemůžu zavolat mámu.

„Avril?“

Ten zrzek – Lex – skloní baterku. Vráťí se mi zrak. Stojí pod schody.

Já stojím na verandě.

Je nám sedmnáct.

Při tom návratu mám pocit, jako by mě vcuc-la hadice vysavače zadkem napřed.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Lex.

„Jo,“ odpovím, „jenom jsem...“ Nevím ale, jaká jsou další slova. Protože nevím, odkud ta myšlenka přišla. Ta vzpomínka. Nebo tak něco.

To jasné světlo v mých očích. Je to jako mít amnézii a déjà vu současně.

„Byl jsem na cestě do umývárny,“ řekne Lex, „ale něco jsem slyšel.“ Zaváhá. Zírá na mě. Jsem napůl strnulá. „Chtěl jsem se přesvědčit, že je tady všechno v pořádku.“ Odmlčí se. „Av?“

Tak mě nikdy nikdo neoslovil. Přezdívkou. Asi jsme už opravdu nejlepší kámoši.

„Jo,“ řeknu znova. „Jsem v pořádku.“

Lex se rozhlédne kolem, ale není nic vidět. Obklopuje nás mlha.

„Můžu se chvilku zdržet?“ zeptá se. Nadechnu se, abych řekla ne, protože jediné, co chci, je jít do postele, Lex ale zhasne baterku a posadí se na horní schod, aniž počká na odpověď. „Myslím, že bych ještě neusnul. Asi jsem nervózní. Kvůli tomu zítřejšímu konkurzu a všemu.“

Vezmu ručník, který mám přehozený přes ramena, rozložím ho na prknech, abych se chránila před tím kluzkým vlhkem, a pak se posadím vedle něho. Stáhnou si rukávy mikiny přes ruce.

„Tak co si myslíš o Whisper Cove?“ zeptá se mě Lex.

„Je fajn,“ odpovím. „Jako letní tábor bez toho pitomýho pádlování.“

„Nikdy jsem na letním táboře nebyl. Máma nikdy neměla peníze,“ přizná. „Takže ti to budu muset věřit.“ Dlouhne do mě ramenem. „Viděl jsem, jak na tebe Cole dneska večer koukal.“ Lex zvedne jedno obočí a věnuje mi potouchlý úsměv. „To není špatný. Syn Willy Culverový.“

„Věděl jsi, že má syna?“ zeptám se ho. „Než jsi sem přijel?“

Lex zavrtí hlavou. „Nevěděl jsem o ní nic osobního. Jenom jsem znal tu hru.“

Samozřejmě vím, jakou hru má na mysli. *Půlnoční hudbu* od Willy Culverové zná každý. Četli jsme ji v deváté třídě v předmětu Úvod do divadla a pamatuju si, jak mě uchvátila její srdcervoucí krása. Byla to první hra, která mě takhle dojala. Po zbytek ročníku jsem ten text nosila v batůžku, a kdykoliv jsem měla volnou chvíli, znovu a znovu jsem si četla své oblíbené pasáže.

„Jo,“ řeknu mu. „Taky jsem toho o ní moc nevěděla.“ Rozhodně to není lež, ale přemýšlím o fotografii, kterou jsem si ještě v Dallasu zastrčila do bloku. Je na ní máma s dlouhými vlasy – ledově blond jako moje – v černé čepici a taláru. Promoce. Směje se a objímá paží další mladou ženu s vlasy stejně tmavými, jako jsou matčiny blondaté.

Willa Culverová. Ta slavná dramatická. Jenže tehdy ještě samozřejmě slavná nebyla. A nejmenovala se Culverová.

Byly kamarádky z vysoké. To je všechno, co se mi kdy podařilo z táty vytáhnout. Proto jsme se toho léta ocitly ve Whisper Cove, máma a já. Když mi bylo pět.

„Je kurevsky sexy,“ řekne Lex. A mě chvíli trvá, než si uvědomím, o čem to vlastně mluví.

O kom to mluví.

O Colu Culverovi.

Nedá se popřít, že má Lex pravdu, ale něco mě na Colovi znervózňuje. Tak změním téma.

„A co to, jak jste spolu ty a Jude flirtovali?“

Lex se začervená. „Je hezký, vid’?“

„To je,“ řeknu. „Rozhodně.“ Teď je řada na mně, abych do něho dloubla. „Rád jdeš hned na věc, co?“

„To ne,“ řekne. „Ale mám jenom čtyři týdny.“ Pokrčí rameny. „Takže není času nazbyt.“ Lex si povzdechne a jeho úsměv trochu pohasne. „Jenom nechci promarnit příležitost. Pokud mám šanci, chci to vědět, chápeš? Dřív než bude pozdě.“ Jeho tvář zahálí mrak a já vím, že ten mrak musí mít jméno. Nepoví mi ale, kvůli komu si povzdechl, takže asi nejsme tak dobří kámoši, jak jsem si myslela. Tak daleko jsme se ještě nedostali.

Lex se chvilku přehrabuje ve svém batůžku a pak vyloví cigaretu. Nabídne mi ji, ale já zavrtím hlavou, tak pokrčí rameny a zapálí si ji sám.

„Přála sis někdy, abys mohla vymazat určitý vzpomínky?“ zeptá se mě. „Jako kdybych cvakl vypínačem. Nebo jako... sakra... nevím.“ Vdechne kouř a chvilku ho v sobě zadrží, než ho vyfoukne. „Jako se vytrhává plevel na zahradě nebo tak.“

Je to pro mě zvláštní představa. Chtít zapomenout. Já se celý život zoufale snažím si vzpomenout. „Jaký vzpomínky bys vymazal?“ zeptám se. „Kdybys mohl.“

Lex se zasměje, ale není to ten samý hravý smích jako na pláži. Je v něm náznak hořkosti. Jako lógr na dně hrnku.

„No, já nevím,“ řekne. „Ty hnusný?“ Ale pak se zarazí. Znovu si vloží cigaretu mezi rty a dlouze potáhne. „I když vlastně spíš ty šťastný.“

Ty opravdu dobrý. Jako ty na nejlepší sex. To jsou vzpomínky, který někdy bolí nejvíc, ne?“

Dlouhou chvíli je ticho a já zírám do mlhy. Pohrává si s mým vnímáním. Světlo na přední verandě hlavní budovy, hned na protější straně malého pole, vypadá jako reflektor nákladní lodi daleko na moři.

„Napadá tě někdy, že jsi možná mrtvý?“ zeptám se.

Mám pocit, jako bychom byli neukotvení a unášel nás proud. Jediní lidé na světě. Nejspíš proto jsem to řekla. Protože na tohle jsem se ještě nikoho nezeptala a ani se už znovu nezeptám. Ani za milion let.

Ale i kdybych Lexe znala jen pár hodin, je na něm něco, co mi dělá dobře. Díky čemuž se cítím viděná.

Přijímána.

Možná i bezpečná. Ať to zní sebepodivněji.

Pozoruje mě. Kouř jeho cigarety se mísí s mlhou. Líný a hustý se vznáší kolem našich hlav. „Vím, že je to bláznivý,“ řeknu mu, „ale něco se mi přihodilo. Už dávno. A někdy mě napadá, že možná prožívám scénu jednoho z těch filmů, kde hlavní hrdina neví, že je mrtvý. Víš, co myslím? Že nepřežil tu nehodu nebo tak něco.“

Lex o tom chvilku přemýšlí, jako by bylo naprosto normální ptát se na něco takového skoro cizího člověka.

„Někdy přemýšlím, jestli jsem opravdu naživu,“ řekne nakonec. „Není to totéž?“ Nabídne mi zbytek cigarety a já mu ji vezmu z prstů a silně potáhnu, než mu ji vrátím, aby ji mohl típnout o schody na verandu. Hrozně se rozkašlu, ale líbí se mi, jak se mi začíná točit hlava.

„Jo,“ vypravím ze sebe. Slova obalená kouřem. „Myslím, že je.“

Nehybný vzduch rozvibruje dlouhý, hluboký zvuk – svým způsobem uklidňující, rovnoměrný baryton – a já nejdřív nemůžu přijít na to, co by to mohlo být. Potom se však ozve znovu a mně dojde, že to musí být mlhová siréna.

Líbí se mi osamělost, která z toho zvuku číší.

„Měl bych si jít lehnout,“ řekne Lex, jako by ta siréna byla opačně fungující budíček. Postaví se a protáhne. „Dobrou, Av.“

„Dobrou noc,“ popřeju mu. Už jsem se zamilovala do toho jeho táhlého tennesseeského přízvuku. „Nashle ráno.“

Jakmile Lex sestoupí z verandy, zmizí mi z očí, ale slyším křupání šterku pod jeho nohama, jak míří k umývárně. Naslouchám jeho krokům, dokud neutichnou.

A pak jsem sama.

Nejdu ale dovnitř. Jsem tak unavená, že nemůžu vstát, a stále přemýšlím o těch nových skorovzpomínkách. O těch záblescích, nebo co to je.

Ten na pláži s Val. Chladná ruka svírající moje zápěstí.

Mořská veranda. To, že jsem věděla, jak se jí říká. Ta markýza se zelenými pruhy.

Pak ten okamžik na schodech s Lexem. Oslepující světlo v mých očích.

Nikdy se mi nepodařilo vybavit si tu noc, kdy máma zemřela. Ani nic předtím. Je to, jako by moře všechno odplavilo. Ukradlo mi vzpomínky a vyplivlo mě čistou jako nepopsaný list. Kyslíková deprivace, říkali doktoři.

Koneckonců jsem se topila.

Ale co když fakt, že jsem tady, mi v hlavě otevírá nějakou zamčenou zásuvku?

Vím, čeho se táta bojí. A zapřísáhla jsem se mu, že to zvládnu. Protože pokud by se mi podařilo najít aspoň jednu skutečnou vzpomínku na ni – na moji mámu –, změnilo by mi to život.

Náhle mě zaplaví dobře známá bolest. Tahle touha po mámě je mojí hlubokou, setrvalou součástí, ale vždycky mě překvapí, když mě zasáhne takhle rychle a tvrdě. Je to, jako by mě někdo praštil do břicha baseballovou pálkou.

Vyrazí mi vzduch z plic a donutí mě lapat po dechu.

Sáhnu po zapalovači, který Lex zapomněl na schodech. Palcem ho rozškrtnu a v mé ruce ožije plamínek. Jen to, že ho držím, ve mně vzbudí pocit, že mám aspoň něco pod kontrolou.

Přiblížím zapalovač ke vláknu visícímu z roztřepeného okraje mého ručníku a plamínek ho sežere zaživa. Vyběhne po něm v jasném záblesku. A pak zmizí. Zapálím další vlákno. Potom další. A další. Dokud už žádné nezbyde. Pak zvednu druhou ruku a podržím dlaň těsně nad plamínkem zapalovače. Líbí se mi žár, který z něj sálá. A ten jas. Bolest, kterou způsobuje. To, jak se mi zdrhl vzduch v plicích a jak mě bolí všechny svaly po dlouhém plavání zpátky na pláž.

To pálení dokazuje, že jsem naživu.

Strčím si Lexův zapalovač do kapsy. Sedím a poslouchám hluboké steny mlhové sirény.

Vtom mám pocit, že slyším další zvuk – tak slabý, že mi zabloudí do uší jako cigaretový kouř –, a nejdřív mě napadne, že se Lex vrátil z umývárny. Vstanu. Pronesu do tmy jeho jméno.

A tehdy spustí ty šepoty.

DĚJSTVÍ I: SCÉNA 4

„Avril, probud' se. Přijdeme pozdě.“
Někdo mnou třese. Otevřu oči a několikrát zamrkám, než se mi podaří zaostřit na Valiny zelené oči a tmavé vlasy.

Zvednu se na loktech a rozhlédnu se kolem.

„Kolik je hodin?“ zamumlám. Všechny ostatní palandy jsou už prázdné.

„Půl osmý,“ řekne Val. „Shromáždění začíná za čtvrt hodiny.“

Kruci. Nechápu, proč mi nezazvonil budík. Val odejde do umývárny vyčistit si zuby a já přesvědčím sama sebe, že musím vstát a obléknout se. Rychlý pohled k oknu mi prozradí, že mlha je už pryč. Vidím jen modrou oblohu a sluneční svit.

Shodím příkrývkou a spustím nohy na zem. V té chvíli si všimnu zaslého bláta. A trávy. Na mých chodidlech a posteli. Není toho spoustu, ale pár vteřin jenom zírám a snažím se to pochopit. Vzpomenu si, že jsem byla v noci na verandě. Vzpomenu si na Alexe. A mlhovou sirénu. Po sprše jsem však nešlápla mimo štěrkovou cestu a vnější schodiště. Tak kde se tam vzalo to bahno a tráva?

Potom si vybavím ten šepot.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hluboká tajemství*** .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.